

Четвъртък, 2 ноември 2017 г.

1

Амина се събуди насред мрак. Почувства студ.

В очите ѝ беше паднала някаква гъста течност и се опита да я махне чрез мигане.

Една миризма прорязва студа. Напомняше на Амина за мокра вълна. Тесто за джинджифилови бисквити. И тоалетната в училище, водораслите, които събираха в кофичките си като деца, и праха върху книгите на баща ѝ.

Къде съм?

Нещо се беше случило с главата ѝ.

Моля ви, трябва да се прибера у дома, студено ми е.

Дърветата, чиито очертания едва различаваше; пиренът, сред който лежеше; покрилият го мъх, който беше прорязан от мъртви смърчови иглички и осеян с откъснати папратови листа – всичко това изсмукваше топлината от тялото ѝ. Винаги бяха искали да ѝ я отнемат.

Нещо я беше ударило по главата. Тя запримигва, докато накрая пак не започна да вижда високо горе дърветата и клоните им, които едва се помръдваха на фона на тъмносивото небе. Облаците прелитаха напред-назад. Искаха да ѝ кажат нещо.

Трябва да станеш и да се махнеш оттук.

Беше камък – главата ѝ се беше ударила в камък. Опита се да си опипа челото. Ръката ѝ не помръдна.

Не можеше да се движи.

Чуваше как вятърът разлюлява клоните. Един от тях скърцаше като стара врата. И някой тичаше сред пирена. Амина чу приближаващи се стъпки.

Той се връщаше.

Беше ѝ казал, че ще го направи.

– Какво правиш в гората, Амина?

Това не беше *той*. А Робин.

Тя отвори уста, опитвайки се да му каже да изтича до вкъщи. Да доведе някого. Преди *той* да се върне.

Робин ровичкаше нещо по земята.

– Робин, трябва да доведеш...

– Трябва да ми помогнеш, Амина. Вече не си бебе.

За разлика от Робин. Той винаги щеше да си остане бебе. Подсмърчаше и издаваше звуци от гърлото си. Ръмжеше като огромно куче.

После започна да дърдори. За майка си. И Микел.

Изведнъж Амина видя светлина сред дърветата. Чу скърцането на приближаващите се ботуши.

– Робин, той се връща... Трябва да изтичаш да доведеш някого. Ще ме убие.

Но Робин вече го нямаше. *Той* се наведе над нея и започна да ѝ свети в очите.

– С кого говореше?

Дъхът му миришеше. На лакрицови бонбони. Тесто за джинджифилови бисквити. И водораслите, с които украсяваха пясъчните си замъци.

Амина не можа да му отговори.

– Кой е идвал?

Никога не беше имала доверие на гласа му. В него имаше някаква кухня. В която се криеше нещо. Което един ден щеше да излезе наяве.

Ето че това се случи.

– Страх ли те е? – попита той и освети пирена около нея, при което около очите му се заизвиваха змиеподобни сенки.

След това взе нещо от земята и се изправи. Главата му

закри участъка тъмносиво небе, който се показваше измежду клоните на дърветата.

Загледа се в нея. Държеше нещо огромно и тежко точно над лицето ѝ.

Камъкът.

Тя отвори уста. Писъкът ѝ заседна далече надолу в гърлото ѝ.

– Вече няма нужда да се страхуваш.

Гледа я още няколко секунди и накрая пусна камъка.

2

Изгасвам лампата. Седя на тъмно и се заглеждам в мрака. Тогава можеш едновременно да видиш миналото и бъдещето. Онова, което се е случило, и онова, което ще се случи.

В следващия момент чувам как някой пици.

„Амина“ – минава ми веднага през ума.

Ставам и затварям прозореца.

Сигурен съм, че някой *наистина* е изпищял. Гласът беше на момиче, но не на Амина, разбира се.

Днес е рожденият ми ден. Амина беше тук. Затова се сещам за нея. Подаръкът ѝ за мен не беше предмет, а нещо, което да направим заедно. Типично в неин стил. Искаше да го направим тук, в стаята ми.

Винаги са я привличали забранените неща.

Включвам горната лампа и си вземам телефона. Снимам си лицето няколко пъти: Микел със зомбирания поглед. Амина го харесва. Стигам до една снимка, направена от горен ъгъл, която ми е изпратила. Седи в метрото със зомбиран поглед. Това е сигналът ни. Никой друг не го разбира. Дори и Бул.

Входната врата се отваря. А после и тази на антрето. Така си идва майка ми. Биргер обикновено се промъква тихо. Като шибан крадец. Какъвто всъщност е.

– Микел?

Слагам си слушалките, но не пускам музика.

Чувам стъпки по стълбите, след което тя потропва на вратата ми.

– Вкъщи ли си, Микел?

Хвърлям се на леглото, преди да влезе, и затварям очи.

– Ама, Микел... спиш ли?

Гласът ѝ е благ. Значи срещата ѝ е минала добре. Отварям леко очи и я поглеждам сънливо, сякаш току-що съм се събудил.

– Здравей, миличък. Толкова ли си уморен?

Тя влиза и се навежда над мен. Прокарва ръка през косата ми. За малко да се разрева без абсолютно никаква причина. Днес е рожденият ми ден. Бул също има рожден ден през ноември. Между моя и нейния има точно четири седмици. Родени сме в двата края на най-лошия месец.

Майка ми ме поглежда в очите. Никой друг не ме гледа така. Винаги е казвала, че може да види право през мен.

– Как мина, успя ли да...?

– Да, Микел, искат да представят изложбата ми.

Сядам в леглото.

– Това е чудесно.

– От февруари до май. Трябва да ми помогнеш да окачим картините. Бива те в това.

Говори така, когато е доволна от мен. В такива моменти иска да правим нещо само ние двамата.

– Помогна ли на Робин с храненето?

– Трябваше ли?

Тя отмята косата от лицето ми, както правеше Бул преди.

– Не видя ли съобщението, което ти изпратих? Знаеш какъв става Робин, когато му падне кръвната захар.

Знам.

– Ама явно всичко е наред, щом от стаята му не се чува нищо. Стига да не е заспал.

Това е рецептата за шумна нощ. Майка ни отнася повечето последици в такива случаи: той буди именно нея.

Чувам я как отваря вратата на стаята на Робин.

– Микел?

Не ѝ отговарям, така че се връща.

– Къде *всъщност* е Робин?

– В стаята си.

– Не се прави на глупак. Ако беше там, нямаше да те питам.

Гласът ѝ става по-рязък. И нещо в мен се стяга. Тя става друг човек, а заедно с нея и аз.

– Може би е долу във всекидневната.

– Ама там е съвсем тъмно.

Изваждам си слушалките и тръгвам след нея надолу по стълбите. Понякога Робин заспива на дивана.

Не лежи там.

– Ателието?

– Заклучих го, преди да изляза.

Въпреки това проверява и там. Гледа навсякъде другаде, но не и към мен. Скоро обаче ще ми хвърли онзи поглед: погледа за скубане.

Мен вече не ме скубе. Само Робин. „Не мама те скубе – казвах му преди аз, за да го утеша. – А майка ни. Мама никога не прави така, че да те нарани.“

Тя натиска дръжката на вратата към мазето. Също заключена. Както винаги – изключително опасно е за Робин да е там сам.

Взема ключа за вратата от кухненския шкаф. Мъчи се да го пъхне в ключалката. Започвам да усещам неприятно чувство в корема.

Тя включва лампата, докато слиза по стълбите към мазето. Надниква в хладилната камера, а аз – в складовото помещение и малката стая, където е бойлерът.

– Няма как да не си го чул.

Моля те, не този глас. Коремът ми се подува, когато ми говориш така.

– Отиде в стаята си малко след като ти излезе. Беше му студено, така че се зави и започна да си говори сам.

Така успявам да ѝ напомня за случилото се този следобед, когато двамата с Робин отидоха до езерото Бротенва-

не. Той се прибра подгизнал до кости. Каза, че бил плувал. *Това* поне не беше по моя вина.

– Биргер идвал ли е? – пита тя.

– Биргер? Да не мислиш, че е извел Робин навън?

Това просто няма как да стане. Биргер и Робин сами заедно? Няма да издържат и три секунди. Робин би започнал да пици. Биргер не може да го понася. Дори не се и опитва. А Робин го мрази. Възможно ли е Робин да мрази някого? Не мисля. Винаги знам как се чувства той. Усещам го вътре в себе си. А сега не се чувства добре. Защо не съм го забелязал досега?

– Няма как да е стигнал далеч.

Понякога излиза на разходка сам, но никога вечер – страх го е от тъмното. Миналия път, когато избяга, беше през лятото, посред бял ден. Тогава аз го открих, на метростанцията.

„Какво правиш тук?“ – попитах го, след като се приближих до пейката, на която седеше и размахваше ръка. Обикновено прави така, когато не иска да го безпокоят.

„Какво правиш *ти* тук?“ – изимитира ме той. Експерт е в повтарянето на думите ти. Накрая обаче каза: „Вет-икнолен“.

Не се стърпях и се усмихнах.

„Решил си да отидеш при баща ни?“

„*Ти* си решил да отидеш при баща ни?“

Заведох го обратно въкъщи. Обикновено всичко се нарежда в такива случаи.

– Обади се на баща ни – подканвам майка си.

Тя поклаща глава.

– Няма как да е стигнал чак до квартал „Ветаколен“ сам.

Надниквам в антрето.

– Ботушите му ги няма. Също и шушляковото яке.

– Ботушите бяха подгизнали – простенва майка ми, – забравих да включа сушилнята за обувки.

Започва да се плаши. А в такива случаи се ядосва. Може дори и да побеснее. Винаги е казвала, че трябва да

се грижа за Робин. Да отговарям за твърде много неща.

Робин е моя отговорност. И е 2 ноември, навън е тъмно, а часът е осем и половина. Поглеждам термометъра, окачен на стената в кухнята: за щастие, е почти десет градуса.

Обувам си маратонките.

– Ще го потърся надолу по пътя.

Тя пише нещо на телефона си.

– Добре. Аз ще отида долу до метростанцията.

Продължава да не ме гледа. Наказанието ми за това, че се издъних. Цялото ми тяло се изпълва със странно усещане, когато прави така. Залинявам и изчезвам.

Ако на Робин му се е случило нещо, тя никога повече няма да ме погледне.

Позвънявам на вратата на вещицата Рагна и двуглавия трол Ролф. Роло започва да лае.

Рагна отваря вратата.

– Здравей, Микел, много се радвам да те видя.

Това не е вярно, но тя така и не може да се насили да го каже.

– Влизай, влизай. Просто влизай.

Роло едновременно ръмжи и маха с опашка. Оставам на място. У тях винаги мирише на риба, усещам миризмата чак отвън на стълбите. Човек би си помислил, че друго не ядат.

– Виждали ли сте Робин?

Рагна винаги гледа тъжно, сякаш я е страх от нещо.

– Робин ли?

– Избягал е от вкъщи.

– Не говориш сериозно!

Чувам стъпки по стълбите. Ролф слиза долу. Сложил е сини калцуни върху гумените си ботуши. Закопчава ризата си и се скарва на Роло.

Рагна се обръща към него.

– Виждал ли си Робин? Изчезнал е.

– Изчезнал ли?

Ролф също изглежда изтормозен. Постъпих глупаво, като ги разтревожих.

– Ама Робин толкова го е страх от тъмното – отбелязва Рагна. – Никога не е бягал вечер.

– Досега.

– Ще дойда с теб да го потърсим – решава Ролф, след което се навежда и бързо си сваля калцуните. – Ще взема и Роло.

– Той досега беше навън, горкият – казва Рагна. – Уморен е.

Слизам по стълбите.

– Няма нужда да идвате с мен – казвам на Ролф. – Първо ще поогледам малко наоколо. Ще ви кажа, ако ми потрябва помощ.

Излизам на пътя и тръгвам към гората. Минавам покрай къщата на семейство Назари. Вътре е тъмно. Няма смисъл да звъня на вратата. Робин отдавна не е ходил там. И двамата спряхме да го правим преди няколко години. Напоследък обаче Амина започна да идва у нас. Уж да види Робин. Но всъщност иска да се срещне с мен. Винаги са я привличали забранените неща. Да ми даде подарък за рождения ден. Да отиде с мен в стаята ми. Да заключи вратата. Да се съблече.

Изведнъж онази мисъл се прокрадва в ума ми... За онзи път горе в стаята ѝ. Такива мисли трябва да бъдат отпъждани, преди да се загнездят в ума ти.

Спирам в края на пътя и се заглеждам сред дърветата.

Майка ми ми се обажда, за да пита къде съм.

– Боже, Микел, нали не мислиш, че е отишъл в гората...

Не мисля, Робин го е страх от тъмното.

– Езерото – простенва тя и по гласа ѝ разбирам, че си представя най-лошото.

Робин нагази в Бротенване по-рано днес. След това не спря да говори за вода. Седеше във ваната и се топлеше, а през това време аз насапунисах гърба му. Никой друг не може да го къпе. Освен майка ни, разбира се. „Водата

лъже“ – непрекъснато повтаряше той. Аз му казах това веднъж. Понякога нещо, което си споменал между другото, остава в ума му задълго и изведнъж излиза наяве.

Тръгвам по чакълена пътека и включвам фенерчето на телефона си. На небето зад мен проблясват ивици светлина откъм града. Мирише на пръст и гнили листа. „Миризмата на ноември“ – често казва Бул. Най-лошият месец. Осветявам пространството между стволите на дърветата. Влагата във въздуха проблясва. Забелязвам няколко сиви петна наскоро. Поемам по една по-малка пътека между две брези. Спирам и се заслушвам.

– Робин? – извиквам изведнъж.

Усещам все по-ясно, че е поел именно по този път. Към Бротенване.

Затичвам се. Изритвам нещо и го осветявам: чанта през рамо. Розова е и прилича на онази на Амина. В нея има книга: учебник по история за гимназиален курс. Връщам чантата на предишното ѝ място. До нея виждам още нещо – маратонка *Nike*, а до дървото, което падна миналата зима – шал. През лятото често се устройват купони край езерото. Съседите непрекъснато се оплакват във „Фейсбук“, сякаш само младежите оставят бутилки и грилове за еднократна употреба след себе си.

Някой тихо казва нещо.

Обръщам се и се опитвам да разбера откъде е дошъл този звук. За момент ми се стори, че някой казва името ми. Не се чува нищо повече.

Щом стигам до езерото, осветявам брега нагоре-надолу, като кръгът светлина, хвърлян от фенерчето на телефона ми, се простира само на няколко метра наскоро мъглата. Тръгвам по кея. Едва различавам дърветата на срещния бряг.

– Робин!

Викът ми потъва наскоро сивотата. Струва ми се, че долавям слабо ехо оттам.

Чувам стъпки по брега на езерото. Сякаш зад мен има някой. Който идва наскоро.